

Συμβούλιο της Επικρατείας: 18/97

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α ΜΒ/00 σελ. 513

Αναγγελία ατυχήματος επί διαδοχικής ασφάλισης.

Όταν ο υποστάς το ατύχημα είχε ασφαλισθεί πριν από το ατύχημα σε άλλο ασφαλιστικό οργανισμό, κατά το χρόνο δε του ατυχήματος είχε υπαχθεί στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α., η αναγγελία του ατυχήματος προς τον πρώτο ασφαλιστικό οργανισμό επέχει θέση αναγγελίας και έναντι του Ι.Κ.Α., εφόσον ο υποστάς το ατύχημα, κατά το χρόνο της επελεύσεως αυτού υπήγετο στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α.

Πρόεδρος: ΑΔ. ΦΑΡΜΑΚΗΣ

Εισηγητής: Δ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Δικηγόροι: Π. Γαλανόπουλος, Θ. Ζήγγας

2. Επειδή, διά της αιτήσεως ταύτης ζητείται παραδεκτώς η αναίρεσις της υπ' αριθμ. 219/1988 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου, με την οποία απερρίφθη προσφυγή της πρώτης της αναιρεσιούσης, κατά της υπ' αριθμ. 183/1987 αποφάσεως της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής του Υποκαταστήματος Ρόδου του αναιρεσιβλήτου Ι.Κ.Α., διά της οποίας είχε απορριφθή τελικώς αίτημα της αναιρεσιούσης περί αναγνώρισεως του κατά την 23ην Σεπτεμβρίου 1976 συμβάντος θανάτου του συζύγου της ως οφειλομένου εις εργατικόν ατύχημα.

3. Επειδή ναι μεν το άρθρον 21 του διά της υπ' αριθ. 57440/13.1.1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (φ. 338) εγκριθέντος Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητος κ.λπ. του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ένθα διαγράφεται η διαδικασία αναγγελίας του εργατικού ατυχήματος, ορίζει ότι ο ησφαλισμένος και, εν αδυναμία ή θανάτω τούτου, οι εξ αυτού έλκοντες δικαίωμα υποχρεούνται να αναγγείλουν εντός πέντε (5) ημερών από του ατυχήματος εις το πλησιέστερον προς τον τόπον όπου τούτο έλαβε χώραν Υποκατάστημα του Ιδρύματος παν ατύχημα επισυμβάν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής εις πρόσωπον υπαχθέν εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α., εάν δε δεν εδρεύη εκεί τοιούτον υποκατάστημα εις την αστυνομικήν αρχήν και ότι η Τοπική Διοικητική Επιτροπή δύναται να δεχθή δηλώσεις γενομένας εκπροθέσμως, οσάκις πείθεται ότι λόγοι εντελώς ανεξάρτητοι της θελήσεως των δηλούντων παρημποδίσαν την έγκαιρον δήλωσιν, εκ του λόγου όμως τούτου η προθεσμία δεν παρατείνεται πέρα του εξηκονθημέρου από του ατυχήματος, εκτός εάν πρόκειται περί ατυχημάτων, ων συνέπεια ήτο ο θάνατος, οπότε η προθεσμία προς αναγγελίαν, διά την απόκτησιν συντάξεως, δύναται να παρατεινείται μέχρι των δύο ετών. Εκ των διατάξεων δε τούτων προκύπτει ότι η μη αναγγελία του ατυχήματος εις το Ιδρυμα κατά την διαγραφομένην αυτόθι διαδικασίαν συνεπάγεται την απόρριψιν ως απαραδέκτου οιουδήποτε αιτήματος θεμελιουμένου επί του ατυχήματος. Κατά την έννοιαν όμως των διατάξεων τούτων συναγομένην εν όψει και των επί της διαδοχικής ασφαλίσεως ισχυουσών ρυθμίσεων, οσάκις ο υποστάς ατύχημα είχε ασφαλισθή προ του ατυχήματος εις έτερον ασφαλιστικόν οργανισμόν κατά του χρόνου δε του ατυχήματος, ως εκ της φύσεως της απασχολήσεώς του, είχε υπαχθή εις την ασφάλισιν του Ι.Κ.Α., η προς τον πρώτον εκείνον ασφαλιστικόν οργανισμόν αναγγελία του ατυχήματος υπό του εις τούτο υποχρέου, υπολαβόντος ότι ο υποστάς το ατύχημα εξηκολούθει να υπάγεται εις την ασφάλισιν του εν λόγω οργανισμού, επέχει θέση αναγγελίας και έναντι του Ι.Κ.Α., εφ' όσον ο υποστάς το ατύχημα κατά τον χρόνον επελεύσεως αυτού υπήγετο κατά νόμον, ως εκ της απασχολήσεώς του και

των λοιπών συνθηκών του ατυχήματος, εις την ασφάλισιν του Ιδρύματος και συνεπώς τα αρμόδια όργανα του τελευταίου οφείλουν να ενεργήσουν τα περαιτέρω νόμιμα, ως εάν η τοιαύτη αναγγελία είχε λάβει χώραν ευθέως προς το ίδρυμα, μη δεσμευόμενα εκ των επιβαλλομένων υπό των ανωτέρω διατάξεων χρονικών περιορισμών.

4. Επειδή, εν προκειμένω η απόφασιν του Διοικητικού Πρωτοδικείου δέχεται τα εξής: Ο σύζυγος της αναιρεσιούσης Ι.Κ., είχε ναυτολογηθή από 29.5.1975 ως ναύτης εις το πλοίον

«Κάμειρος», ανήκον εις την ναυτιλιακήν εταιρείαν Χανδρή. Λόγω όμως παροπλισμού του ως άνω πλοίου προσελήφθη εις το ξενοδοχείον Elisabeth, το οποίον ευρίσκεται εις τον όρμον Τριαντών Ρόδου και ετέλει υπό την εκμετάλλευσιν του ναυτικού πράκτορος της εταιρείας Χανδρή Α.Κ., απησχολείτο δε εις ασχέτους προς το

επάγγελμα του ναυτικού εργασίας. Ούτω την 23.9.1976 καταδυθείς εις τον βυθόν της προ του ως άνω ξενοδοχείου θαλάσσης, διά να εξαγάγη θραυσθέντα σωλήνα της λουτροδεξαμενής (πισίνας) του ξενοδοχείου, ανεσύρθη νεκρός συνεπεία καρδιακής ανακοπής. Κατόπιν τούτου η αναιρεσείουσα σύζυγός του υπέβαλεν αίτησιν εις το Ν.Α.Τ. περί χαρακτηρισμού του ως άνω συμβάντος, ως ναυτικού εργατικού ατυχήματος και απονομής αντιστοίχου συντάξεως, η αίτησις δ' αυτή απερρίφθη διά της υπ' αριθμ. 1659/26.9.1977 αποφάσεως του Γενικού Διευθυντού του Ν.Α.Τ. με την αιτιολογίαν ότι το ατύχημα

συνέβη εις χρόνον, κατά τον οποίον ο θανών ησχολείτο εις εργασίαν εκτός πλοίου και επομένως δεν συνέτρεχαν αι κατά το άρθρον 12 παρ. 3 του ν. 4502/1966 προϋποθέσεις χαρακτηρισμού του ατυχήματος τούτου ως ναυτικού εργατικού ατυχήματος. Εν συνεχεία η αναιρεσείουσα απηυθύνθη εις το Ι.Κ.Α. διώκουσα την συνταξιοδότησίν της παρ' αυτού μετά την αναγνώρισιν ωρισμένου χρόνου απασχολήσεως του συζύγου της ως ασφαλιστέου εις το Ίδρυμα. Το αίτημα τούτο, γενόμενον δεκτόν διά της υπ' αριθμ. 53/1983 αποφάσεως της Τ.Δ.Ε. του Υποκ/τος Ι.Κ.Α. Ρόδου, τελικώς απερρίφθη, κατόπιν προσφυγής του Διευθυντού του ως άνω Υποκ/τος, διά της υπ' αριθμ. 107/1984 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου, ως εκπροθέσμως υποβληθέν (παρέλευσις 6μήνου από του θανάτου του συζύγου της). Μετά ταύτα αναιρεσείουσα, απηυθύνθη και πάλιν εις το Ι.Κ.Α. ζητούσα τον χαρακτηρισμόν του ανωτέρω ατυχήματος του συζύγου της ως εργατικού και την συνταξιοδότησίν της εκ της αιτίας ταύτης. Το αίτημά της απερρίφθη τελικώς διά της υπ' αριθμ. 183/1987 αποφάσεως της Τ.Δ.Ε. του Υποκ/τος Ι.Κ.Α. Ρόδου με την αιτιολογίαν ότι ο σύζυγός της ουδέποτε είχεν ασφαλισθή εις το Ι.Κ.Α. Εν όψει των ανωτέρω γενομένων δεκτών πραγματικών περιστατικών το Διοικητικόν Πρωτοδικείον εις το οποίον προσέφυγεν η αναιρεσείουσα, απέρριψε τύποις το αίτημά της διά της ήδη προσβαλλομένης

αποφάσεώς του με την αιτιολογίαν ότι ουδέποτε είχε γίνει αναγγελία του ατυχήματος εις το Ι.Κ.Α. Η κρίσις αυτή του δικάσαντος δικαστηρίου, δεχθέντος ότι το αίτημα της αναιρεσείουσας περί συνταξιοδοτήσεως αυτής και των ανηλίκων τέκνων της λόγω θανάτου του συζύγου της εξ εργατικού ατυχήματος είναι απορριπτέον τύποις, διότι δεν έχει υποβληθή εις το Ι.Κ.Α. η περί του ατυχήματος τούτου αξιουμένη υπό του νόμου δήλωσις, παρίσταται μη νομίμως ητιολογημένη, εφ' όσον το δικαστήριον δέχεται ότι αίτησις περί αναγνωρίσεως του ως εΐρηται

ατυχήματος ως ναυτικού εργατικού ατυχήματος και απονομής συντάξεως εκ της αιτίας ταύτης υπεβλήθη εις το Ν.Α.Τ., η αίτησις δ' αυτή, εις την οποίαν προδήλως ενυπάρχει και δήλωσις περί του ατυχήματος και έναντι του Ι.Κ.Α., η οποία επιφέρει τα κατά νόμον αποτελέσματά της, εφ' όσον ο υποστάς το ατύχημα ήτο ασφαλιστέος εις το Ίδρυμα κατά τον χρόνον επελεύσεως αυτού, όπερ, εν προκειμένω, δεν αρνείται και δη ητιολογημένως το δικάσαν δικαστήριον. Συνεπώς, διά τον λόγον τούτον, βασίμως προβαλλόμενον διά της υπό κρίσιν αιτήσεως, πρέπει να αναιρεθή η προσβαλλομένη απόφασις.

5. Επειδή, αναιρουμένης της προσβαλλομένης αποφάσεως διά τον ως άνω λόγον αναιρέσεως, παρέλκει ως αλυσιτελής η έρευνα των λοιπών, η δε υπόθεσις, χρήζουσα διευκρινήσεως κατά το πραγματικόν, πρέπει να παραπεμφθή εις το εκδόν την ως άνω απόφασιν δικαστήριον προς νέαν κρίσιν.